

Arrest

nr. 198 636 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Hazara, sjiïet van geloofsovertuiging, afkomstig uit Afghanistan, meer bepaald uit het district Jaghori in de provincie Ghazni.

U kwam in 2008 naar België en diende hier op 3 november 2008 een asielaanvraag in. U verklaarde toen dat uw vader door twee personen, Y. (...) en Mullah S. (...), werd benaderd met de bedoeling zijn

grond af te nemen. Deze personen zouden daartoe uw familie herhaaldelijk hebben lastig gevallen. In de zomer van 2008 zou uw vader zijn verdwenen. U zou hem hebben teruggevonden in de regio Khakeran, ongeveer vijftien of zestien dagen na zijn verdwijning. Op de specifieke plaats waar uw vader verbleef, in Qalay Abdul Majid, zou u door een Mullah zijn benaderd om deel te nemen aan een zelfmoordactie. Daarop ontstond er een discussie tussen uw vader en die Mullah. Uw vader werd hierbij vermoord en u werd opgesloten. U kon echter ontsnappen en keerde weer naar huis terug. Daar werd u, ongeveer twee weken later, door Y. (...) en Mullah S. (...) vastgezet in Sange Masha, de districtshoofdplaats. Drie dagen later zou een politieman u naar de bergen hebben geleid waar uw oom op u stond te wachten. Uw oom heeft u dan naar Europa gestuurd. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw identiteitskaart neer, evenals drie schoolattesten en een attest van het Rode Kruis dat u opnieuw in contact bracht met uw familie in Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 26 april 2010 een beslissing in uw dossier. Er werd geen geloof gehecht aan uw asielmotieven maar het CGVS achtte het aannemelijk dat u uit de regio Jaghori afkomstig bent. Om deze reden werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 18 december 2016 werd u in de luchthaven van Schiphol gecontroleerd door de Koninklijke Marechaussee. U bleek in het bezit van een Afgaans paspoort. De Nederlandse autoriteiten stelden vast dat u op het punt stond af te reizen naar Kabul en dat u de bedoeling had tot 30 december 2016 in Kabul te blijven. Nader onderzoek van uw paspoort toonde aan dat u ook al op 11 juli 2015 naar Afghanistan reisde en daar tot 18 augustus 2015 vertoefde.

De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft in een schrijven van 21 december 2016 een onderzoek naar de mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus gevraagd.

Op 8 februari 2017 werd u gehoord door het CGVS. U bevestigt dat u twee keer naar Kabul bent gereisd. De eerste keer omdat uw moeder hartproblemen had, de tweede keer omdat zij na een beroerte half verlamd geraakte. U stelt dat er geen andere redenen voor uw terugkeer waren.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw Afgaans paspoort neer, alsook medische documenten die moeten aantonen dat uw moeder in een hospitaal in Kabul opgenomen werd.

B. Motivering

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 26 april 2010 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien het CGVS het aannemelijk achtte dat u van Jaghori afkomstig was, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Uit het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan. Zowel in december 2016 als in juli 2015 reisde u naar Afghanistan, zo bevestigt u. U argumenteert dat uw moeder medische zorgen nodig had en dat uw aanwezigheid in de hoofdstad Kabul, waar zij zou zijn gehospitaliseerd, daarom onontbeerlijk was (CGVS, p.5). Uw verklaringen overtuigen echter niet. Ten eerste dient te worden gewezen op de verklaringen die u ten overstaan van de Koninklijke Marechaussee in Schiphol aflegde. U zei daar dat u uw moeder moest bezoeken omdat zij een verwonding aan haar voet had afgelopen (zie proces-verbaal van 18 december 2016 dat aan het dossier werd toegevoegd). Tijdens het gehoor voor het CGVS ontkent u dit (CGVS, p.9) en beweert u dat uw moeder een beroerte kreeg en half verlamd geraakte (CGVS, p.5). Dit is merkwaardig. Voorts gevraagd of er andere motieven speelden bij uw terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat de zorg voor uw zieke moeder de enige reden daarvoor was (CGVS, p.13). Uw verklaringen worden evenwel tegengesproken door meerdere posts op uw Facebook profiel. Op dit profiel, waarvan u bevestigd heeft dat het het uwe is (CGVS, p.8), publiceerde u een foto waarop u met uw oom S. A. (...) te zien bent. U zegt dat deze foto tijdens uw verblijf in Kabul genomen werd en dat uw oom daar eveneens voor uw moeder kwam (CGVS, p.8). Echter, na vertaling van de diverse commentaren op deze foto, blijkt dat u uitgebreid gefeliciteerd wordt met uw huwelijk, wellicht met de dochter van uw oom. Het is opmerkelijk dat u leugenachtige verklaringen aflegt over uw beweegredenen om naar Afghanistan terug te reizen. Alleszins biedt u het CGVS daardoor geen duidelijk zicht op uw verblijf in Kabul en de zaken die u daar deed.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 8 februari 2017 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Gevraagd waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar de problemen die u naar aanleiding van uw asielaanvraag aanhaalde. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal in de beslissing van 26 april 2010 opmerkte dat aan de door u ingeroepen asielmotieven niet het minste geloof kon worden gehecht. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in.

Verder verklaart u dat u hier uw leven heeft opgebouwd. U zegt dat u hier al geruime tijd woont, dat u de taal leerde, dat u hier werkt en een woning heeft (CGVS, p.9). Dit zijn veeleer motieven van socio-economische aard die het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.11), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er geruime tijd te vertoeven. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Het Commissariaat-generaal is voorts van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen

binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, u bent een volwassen man. U heeft onderwijs genoten en bent geletterd. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul. U bouwde in België enige werkervaring op die ook in Afghanistan dienstig kan zijn. U zou als arbeider tewerkgesteld zijn bij de stad Antwerpen (CGVS, p.12). Voorts mag worden verondersteld dat u Kabul kent. U bent er in 2015 en in 2016 geweest en verbleef daar toen respectievelijk meer dan een maand en een halve maand. Dat u er altijd binnen moest blijven omdat u uw vroegere vijanden vreest (CGVS, p.11), is niet geloofwaardig. Verder kan worden verondersteld dat u mensen kent in Kabul. Zo gaf het CGVS tijdens het gehoor al aan dat heel wat van uw Facebookvrienden in Kabul lijken te wonen. U stelt dat dit geen familieleden zijn maar mensen die net als u van Baba afkomstig zijn maar zich in Kabul gingen vestigen om er te studeren (CGVS, p.7). Mogelijks kunnen deze personen u bij een eventuele terugkeer tijdelijk opvangen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, blijkt ook dat u in Kabul huwde. Dit wijst er op dat uw familie of uw schoonfamilie wellicht in Kabul verblijven of banden hebben met de stad Kabul. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat kan worden vermoed dat u enige financiële slagkracht heeft. Alleszins kon u het zich veroorloven enkele keren naar Kabul te reizen en er een huwelijk aan te gaan. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat een hervestiging in Kabul in uw geval zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw paspoort bevestigt uw identiteit en het feit dat u naar Afghanistan terugkeerde. Dit zijn elementen die niet betwist worden. De medische documenten moeten aantonen dat uw moeder in een hospitaal in Kabul opgenomen werd. Dergelijke documenten ondersteunen uw relaas slechts bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 55/5/1, § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*. Tevens meent verzoekende partij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat er ten onrechte geen geloof wordt gehecht aan haar verklaring dat zij naar Afghanistan terugkeerde om er voor haar zieke moeder te zorgen. Waar verwerende partij een tegenstrijdigheid opmerkt tussen haar verklaringen op het Commissariaat-generaal en haar verklaringen die zij ten overstaan van de Koninklijke Marechaussee in Schiphol aflegde, wijst verzoekende partij erop dat zij in Schiphol gehoord werd in het Nederlands zonder de bijstand van een tolk Dari. Evenmin werd dit verslag aan haar voorgelezen en door haar ter goedkeuring ondertekend. Door haar gebrekkig Nederlands heeft zij haar reisplannen in Afghanistan dan ook duidelijk moeten maken met beperkte woordenschat in combinatie met gebarentaal. Het valt dan ook niet te verwonderen dat door de Koninklijke Marechaussee in Schiphol een verkeerde conclusie werd gemaakt.

2.2.2.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij verkeerd werd verstaan toen zij in Schiphol werd gehoord geenszins kan overtuigen. Aan verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd of men in Schiphol een probleem had om haar te begrijpen, doch stelt verzoekende partij hierop louter *“Ik weet het niet. Ze spreken wel snel, met een ander accent”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 9). Verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift haar gebrekkige kennis van het Nederlands, doch blijkt uit het verslag van de Koninklijke Marechaussee in Schiphol dat verzoekende partij minstens voldoende Nederlands kende om te antwoorden op de vragen die haar in Schiphol werden gesteld (administratief dossier, stuk 30, landeninformatie, deel 4). Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekende partij, die kon aangeven dat zij haar zieke moeder ging bezoeken, tevens in staat was om het feit dat haar moeder een beroerte heeft gehad en half verlamd geraakte duidelijk te maken.

2.2.3.1. Verder benadrukt verzoekende partij dat de slechte gezondheidstoestand van haar moeder de hoofdreden was van haar reizen naar Afghanistan. Tijdens haar verblijf in Kabul heeft zij louter van de gelegenheid gebruik gemaakt om het huwelijk met de dochter van haar oom S. A. te arrangeren. Van deze ontmoeting met S. A. in Kabul werd vervolgens een foto gemaakt die zij op haar Facebookprofiel plaatste. Dit verklaart ook de felicitaties die zij op haar Facebookprofiel heeft ontvangen. Verzoekende partij wijst erop dat zij met deze vaststelling niet geconfronteerd werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dan ook niet de kans kreeg om hierover toelichting te geven.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat haar verklaringen over de slechte gezondheidstoestand van haar moeder niet kunnen overtuigen. Verder bemerkt de Raad dat

verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal over de man naast haar op de foto louter stelde dat dit haar oom was en dat de foto werd genomen toen deze haar zieke moeder kwam bezoeken (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 8). Over het arrangeren van een huwelijk met zijn dochter repte verzoekende partij met geen woord. Nochtans kan worden verwacht dat zij hierover spontaan melding zou maken wanneer gevraagd naar deze man en de omstandigheden waarin deze foto werd genomen. Waar verzoekende partij overigens in haar verzoekschrift benadrukt dat de slechte gezondheidstoestand van haar moeder "*de hoofdrede*" was voor haar terugkeer naar Afghanistan, dient er op te worden gewezen dat zij tijdens haar gehoor nog beweerde dat de slechte gezondheidstoestand van haar moeder de "*enige reden*" was voor haar terugkeer (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 13). Het is dan ook duidelijk dat verzoekende partij leugenachtige verklaringen aflegt over haar beweegredenen om naar Afghanistan terug te reizen en geen duidelijk zicht biedt op haar verblijf in Kabul en de zaken die zij daar deed.

2.2.4.1. Verzoekende partij voert verder aan dat uit haar kortstondige verblijven in Kabul geenszins geconcludeerd kan worden dat zij blijk heeft gegeven van een gedrag dat erop wijst dat zij geen reëel risico loopt op ernstige schade in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Immers heeft zij tijdens haar kortstondige verblijven uitsluitend in een hotel in Kabul verbleven en nam zij er niet deel aan het openbare leven. Hieruit blijkt het groot onveiligheidsgevoel in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij onderstreept dat zij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan en dat zij er steeds een permanent gevoel van onveiligheid zal hebben. Het is voor haar dan ook onmogelijk om op een normale manier in Afghanistan te leven.

2.2.4.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat aan haar bewering dat zij niet buiten kwam in Kabul geen geloof kan worden gehecht, gezien zij tijdens haar gehoor aangaf dat zij niet buiten kwam omdat zij haar vroegere vijanden vreest (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 11). Deze vrees voor vroegere vijanden is evenwel niet geloofwaardig, nu de problemen omwille waarvan zij initieel Afghanistan zou hebben verlaten niet geloofwaardig zijn (zie punt 2.2.5.).

Daarnaast wijst de Raad verzoekende partij op de terechte motivering in de bestreden beslissing dat, wat betreft haar zagezegde vrees voor de algemene situatie, die algemene situatie haar er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er geruime tijd te vertoeven. De Raad wijst erop dat verzoekende partij tijdens haar eerste terugkeer naar Afghanistan maar liefst gedurende een maand in Kabul verbleef. De Raad is dan ook van oordeel dat de terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan – tot tweemaal toe – in zeer belangrijke mate haar beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan relateert.

2.2.5. Wat verder nog het betoog van verzoekende partij betreft dat haar op geen enkel moment werd gevraagd of zij eventueel beschikt over nieuwe informatie of elementen aangaande haar vroegere problemen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2017 de kans heeft gekregen om argumenten voor het eventuele behoud van haar subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. In dit verband verwees zij naar haar vroegere problemen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 5), doch bemerkt verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing dat verzoekende partij op 26 april 2010 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door haar vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien het CGVS het aannemelijk achtte dat verzoekende partij van Jaghori afkomstig was, werd zij toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door verzoekende partij, waardoor de vaststelling dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht als vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.6.1. Voorts stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan vreest het slachtoffer te worden van vervolgingen omwille van haar langdurig verblijf in het buitenland. Zij meent dat zij als vreemdeling onmiddellijk in het oog zal springen van de lokale bevolking en dat het een kwestie van tijd zal zijn tot gewapende groeperingen of andere personen met kwade bedoelingen haar zullen viseren.

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij nergens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2017 opgeworpen heeft dat zij een terugkeer naar Afghanistan vreest omwille van haar langdurig verblijf in het buitenland. Toen haar gevraagd werd of zij zich in Kabul zou kunnen vestigen, verwees zij louter naar haar (ongeloofwaardig bevonden) problemen omwille

waarvan zij initieel haar land had verlaten en de onveiligheid in de stad. Dat zij er gevisieerd zou worden omwille van haar langdurig verblijf in het buitenland werd door haar nergens aangegeven (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/02/2017, p. 11). Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe derden (gewapende groeperingen of andere personen met kwade bedoelingen) van het langdurig verblijf van verzoekende partij in het buitenland op de hoogte zouden geraken. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, op een moment dat zij reeds langdurig verbleef in het buitenland, tot tweemaal toe terugkeerde naar Afghanistan. Haar persoonlijk gedrag relateert dan ook ten zeerste haar beweerdte vrees.

2.2.7. De Raad is van oordeel dat de terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan en haar verblijf in Kabul doet vermoeden dat zij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De Raad wijst erop dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij over haar vaardigheden en de informatie die door verwerende partij wordt bijgebracht, dient *in casu* te worden vastgesteld dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

In verband met de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 30, landeninformatie, deel 5) blijkt dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze analyse van de veiligheidssituatie in Kabul wordt bovendien bevestigd door de "COI Focus" betreffende "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 6 juni 2017 die verwerende partij als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 7). De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

Verder is de Raad van oordeel dat, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, redelijkerwijs van haar verwacht kan worden dat zij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht het volgende gemotiveerd: *"Immers, u bent een volwassen man. U heeft onderwijs genoten en bent geletterd. U spreekt Dari, de voertaal in Kabul. U bouwde in België enige werkervaring op die ook in Afghanistan dienstig kan zijn. U zou als arbeider tewerkgesteld zijn bij de stad Antwerpen (CGVS, p.12). Voorts mag worden verondersteld dat u Kabul kent. U bent er in 2015 en in 2016 geweest en verbleef daar toen respectievelijk meer dan een maand en een halve maand. Dat u er altijd binnen moest blijven omdat u uw vroegere vijanden vreest (CGVS, p.11), is niet geloofwaardig. Verder kan worden verondersteld dat u mensen kent in Kabul. Zo gaf het CGVS tijdens het gehoor al aan dat heel wat van uw Facebookvrienden in Kabul lijken te wonen. U stelt dat dit geen familieleden zijn maar mensen die net als u van Baba afkomstig zijn maar zich in Kabul gingen vestigen om er te studeren (CGVS, p.7). Mogelijks kunnen deze personen u bij een eventuele terugkeer tijdelijk opvangen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, blijkt ook dat u in Kabul huwde. Dit wijst er op dat uw familie of uw schoonfamilie wellicht in Kabul verblijven of banden hebben met de stad Kabul. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat kan worden vermoed dat u enige financiële slagkracht heeft. Alleszins kon u het zich veroorloven enkele keren naar Kabul te reizen en er een huwelijk aan te gaan. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat een hervestiging in Kabul in uw geval zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."*

Ten slotte dient nog te worden bemerkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is (administratief dossier, stuk 30, landeninformatie, deel 7).

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Uit wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 29 en 30), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 8 februari 2017 de kans kreeg om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van haar subsidiaire beschermingsstatus, dit met de hulp van een tolk Dari. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat uit het persoonlijk gedrag van verzoekende partij blijkt dat zij geen reëel risico op ernstige schade loopt, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT